

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.496 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 13 maart 2006 België te zijn binnengekomen, diende op 14 maart 2006 een asielverzoek in.

1.2. Op 16 maart 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal besliste op 27 juni 2006 dat verder onderzoek van het asielverzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 2 maart 2007 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Bij arrest nummer 1.794 van 18 september 2007 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal van 2 maart 2007.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam ten aanzien van verzoeker op 22 oktober 2007 de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 29 januari 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Op 18 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd, die verzoeker op 8 december 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“(…) in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt aan dat hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen daar hij als kind Afghanistan heeft moeten verlaten en geen identiteitsdocumenten heeft kunnen meenemen. Betrokkene toont echter niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, § 1, en 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 17 mei 1995). Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“De akte vermeld(t) een schijnbaar elektronische handtekening van attaché (V.).

Dat ten overvloede geen enkele wet voorziet in het plaatsen van gescande handtekeningen onder zulks een akte.

Zulks een ingescande handtekening kan bezwaarlijk een echte handtekening vervangen. Dat niet kan nagegaan of de bestreden beslissing effectief door de desbetreffende attaché werd genomen dan wel door een derde die de handtekening "erop geplakt" heeft. Dat er geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat.

Dat derhalve niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door attaché (V.) en dus door een gemachtigde van de Minister."

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen in de eerste plaats dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard door het bestuur, en niet door een derde door middel van een valse handtekening. Verweerder betoogt verder dat de 'elektronische handtekening' gebruikt op de bestreden beslissing als authentiek dient te worden beschouwd en moet gelijkgesteld worden met een geschreven handtekening aangezien de handtekening op unieke wijze verbonden is aan de ondertekenaar en het mogelijk maakt de ondertekenaar te identificeren. Hij benadrukt dat de ondertekenaar de uitsluitende controle heeft over de middelen - meer specifiek een paswoord en een code - nodig voor de totstandkoming van de 'elektronische handtekening' en dat elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat attaché (K.V.), gelet op zijn titel, gemachtigd is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren, doch slechts aangeeft dat niet vaststaat of attaché (K.V.) wel de auteur is van de bestreden beslissing. Hij baseert zich voor zijn stelling op het feit dat de handtekening op de bestreden beslissing niet met de hand werd neergeschreven door attaché (K.V.), doch een ingescande versie is van de handtekening van deze ambtenaar. Verzoeker betoogt daarnaast dat de wet niet voorziet in het plaatsen van een ingescande handtekening.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat de bepaling aan te duiden die zou verhinderen dat een gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid gebruik maakt van een ingescande handtekening en evenmin de bepaling aanbrengt die deze ambtenaar zou verplichten zijn handtekening zelf neer te schrijven op elke individuele akte. Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt ter terechtzitting de stelling van verweerder niet dat, in casu, de ingescande handtekening van attaché (K.V.) enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché (K.V.) zelf, daar hij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché (K.V.) niet de auteur is van de bestreden beslissing. Uit de stukken ter voorbereiding van de bestreden beslissing, zoals deze terug te vinden zijn in het administratief dossier, blijkt bovendien dat attaché (K.V.) wel degelijk de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf beoordeelde.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, § 1, en 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat zij niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Er wordt gesteld dat verzoekers uiteenzetting inzake de reden waarom hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen - met name het feit dat hij als kind Afghanistan heeft moeten verlaten en geen identiteitsdocumenten heeft kunnen meenemen - niet wordt aanvaard, omdat verzoeker met zijn bewering niet op geldige wijze aantoonde dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.2.2. In de mate dat verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Verzoeker betoogt dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitvoerig aangaf waarom hij zich beriep op de uitzonderingsregel van artikel 9bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat verweerder in de bestreden beslissing niet toelicht waarom de aangevoerde argumentatie geen geldige reden is om hem vrij te stellen van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, inzake het ontbreken van identiteitsstukken, het volgende meedeelde:

"Dat verzoeker geen identiteitsdocumenten kan voorleggen daar hij als kind Afghanistan heeft moeten verlaten en geen identiteitsdocumenten heeft kunnen meenemen, hij heeft er dan ook geen kunnen voorleggen bij zijn asielaanvraag."

De Raad merkt op dat verzoeker er zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf toe beperkte aan te geven waarom hij naar België is gekomen zonder in het bezit te zijn van een identiteitsdocument, doch naliet uiteen te zetten waarom het hem onmogelijk zou zijn om in België een identiteitsdocument te verwerven. Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat men dient aan te tonen waarom het onmogelijk zou zijn om 'in België' een identiteitsdocument te verwerven. Het motief uit de bestreden beslissing dat verzoeker geen geldige motivering heeft aangebracht die toelaat hem vrij te stellen van de voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen, vindt derhalve steun in het administratief dossier.

Verweerder kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

Een miskennis van de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet - gelet op het feit dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op basis van dit laatste artikel - zodat verzoeker zich niet nuttig kan beroepen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker voert tot slot de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt hiertoe het volgende:

"Dat in ondergeschikte orde verzoeker stelt dat de verplichting een paspoort te bekomen ondergeschikt is aan art. 3 EVRM. Dat zulks een voorwaarde opleggen aan verzoeker hem in de onmogelijkheid een aanvraag in te dienen. Dat derhalve verzoeker niet kan terugkeren naar Birma noch een verblijfsrecht kan bekomen in België."

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, waaruit eventueel zou kunnen afgeleid worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen ingediend worden via de bevoegde diplomatieke of consulaire post, dient aangetoond te worden dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een

vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De betrokken vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij persoonlijk het risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Waar verzoeker aangeeft niet te kunnen terugkeren naar Birma, dient er bovendien op te worden gewezen dat hij zelf aangeeft de Afghaanse nationaliteit te bezitten en dat de bestreden beslissing enkel vaststelt dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is en hem op geen enkele wijze verplicht om naar Birma af te reizen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.